13. 7. 2015

ID: 98320

Úpadek, ručení a mezitímní rozsudek

Mezitímním rozsudkem musí být rozhodnuto o celém základu projednávané věci; základem projednávané věci se přitom rozumí posouzení všech otázek vyplývajících z uplatněného nároku s výjimkou okolností, které se týkají výše nároku. Rozhodnutím o základu věci není řešení předběžné otázky pro rozhodování o věci samé.

Má-li být posouzeno, zda členové statutárního orgánu kapitálové společnosti ručí podle § 193 odst. 2 obch. zák., musí být nejprve postaveno najisto, zda byli povinni podat (bez zbytečného odkladu) návrh na prohlášení konkursu na majetek společnosti, respektive zda tuto svoji povinnost zaviněně porušili. Nezbytné však je zkoumat také to, zda v době, kdy členové statutárního orgánu kapitálové společnosti měli ručit za závazky společnosti, nějaké závazky společnosti vznikly. Z podstaty institutu ručení (jeho akcesority) totiž vyplývá, že ručitelský vztah může být založen pouze tehdy, existuje-li pohledávka, za níž je ručení převzato či zákonem založeno; a naopak, že není-li dán závazek „přímého“ dlužníka, nemůže existovat ani závazek ručitele. Proto, má-li být mezitímním rozsudkem deklarována existence ručitelského závazku, musí být zjištěno, že existuje i závazek dlužníka, který měl být ručením zajištěn; ve vztahu k § 193 odst. 2 obch. zák. tak musí být zjištěno, že existuje závazek společnosti vzniklý poté, co členové statutárního orgánu společnosti zaviněně porušili povinnost podat návrh na prohlášení konkursu na majetek společnosti.

Předpoklady úpadku ve formě platební neschopnosti jsou mnohost věřitelů a objektivní neschopnost plnit své splatné závazky. Pro stanovení toho, zda se společnost nachází v platební neschopnosti, zásadně není rozhodující míra cizích zdrojů jejího financování, nýbrž pouze to, zda je dlouhodobě schopna plnit splatné závazky vůči svým věřitelům. Přestože obchodní společnosti po svém založení zpravidla bezprostředně negenerují zisk a jejich chod je zpočátku financován z cizích zdrojů, nejde o kritéria, která by byla při posuzování jejich úpadku relevantní.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 3474/2012, ze dne 14.4.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Ing. J. T., zastoupeného JUDr. M.A., advokátem, se sídlem v P., proti žalovaným 1) J. F., zastoupenému JUDr. J.Š., advokátkou, se sídlem v P., 2) M. J., 3) Ing. J. P., zastoupenému JUDr. F.K., advokátem, se sídlem v P., a 4) Ing. J. G., zastoupenému JUDr. J.K., advokátem, se sídlem v P., o zaplacení 2.916.516 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Plzeň - město pod sp. zn. 14 C 352/2000, o dovolání žalobce a prvního, třetího a čtvrtého žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. února 2012, č. j. 25 Co 21/2011-674, tak, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. února 2012, č. j. 25 Co 21/2011-674, a rozsudek Okresního soudu Plzeň - město ze dne 25. března 2010, č. j. 14 C 352/2000-637, se ruší a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhá zaplacení pohledávky ve výši 2.916.516 Kč s příslušenstvím, kterou má (dle svých tvrzení) za společností Český maloobchod s. r. o. (dále jen „společnost“). Žalobu odůvodňuje tím, že žalovaní jako jednatelé porušili povinnost podat návrh na prohlášení konkursu na majetek společnosti; proto ručí za její závazky.

„Mezitímním“ rozsudkem ze dne 25. března 2010, č. j. 14 C 352/2000-637, Okresní soud Plzeň - město rozhodl, že:

1) ve vztahu mezi žalobcem a prvním žalovaným je dán nárok žalobce z titulu ručení prvního žalovaného za závazky společnosti vzniklé mezi 1. červnem 1998 a 17. lednem 2000 (výrok I.),
2) ve vztahu mezi žalobcem a druhou žalovanou je dán nárok žalobce z titulu ručení druhé žalované za závazky společnosti vzniklé mezi 1. červnem 1998 a 20. prosincem 1999 (výrok II.),
3) ve vztahu mezi žalobcem a třetím žalovaným je dán nárok žalobce z titulu ručení třetího žalovaného za závazky společnosti vzniklé mezi 1. dubnem 2000 a 5. červnem 2000 (výrok III.) a
4) ve vztahu mezi žalobcem a čtvrtým žalovaným je dán nárok žalobce z titulu ručení čtvrtého žalovaného za závazky společnosti vzniklé mezi 1. dubnem 2000 a 5. červnem 2000 (výrok IV.).

Soud prvního stupně vyšel z toho, že:

1) Společnost vznikla 9. února 1998.
2) Společnost se dostala do situace, kdy měla více věřitelů a neplnila své splatné závazky, poprvé v březnu 1998 a tento stav se nezměnil do dubna 2000.
3) K předlužení společnosti došlo v červenci 1999.
4) Čtvrtý žalovaný podal jménem společnosti 6. června 2000 návrh na prohlášení konkursu na její majetek.
5) V řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 26 K 46/2000 byl konkurs na majetek společnosti prohlášen 4. července 2000.
6) První žalovaný byl jednatelem společnosti od jejího vzniku do 17. ledna 2000, kdy z funkce odstoupil.
7) Původní druhý žalovaný M. J. byl jednatelem společnosti od jejího vzniku do své smrti (od 21. prosince 1999 nebyl schopen práce).
8) Soud prvního stupně usnesením ze dne 18. října 2004, č. j. 14 C 352/2000-182, rozhodl, že v řízení bude namísto M. J. (dále jen „právní předchůdce druhé žalované“) pokračováno s jeho dědičkou, druhou žalovanou.
9) Třetí a čtvrtý žalovaný byli do funkce jednatelů společnosti jmenováni 17. ledna 2000 a byli jimi i v době podání návrhu na prohlášení konkursu na majetek společnosti.
10) Společnost postupným vystavováním směnek zajišťovala své závazky vůči jednomu ze svých tehdejších společníků, obchodní společnosti GLOBAL MILK s. r. o.

Vydání „mezitímního“ rozsudku odůvodnil soud prvního stupně tím, že „celková pohledávka žalobce, u níž se žalobce dovolává ručení žalovaných, zahrnuje velké množství jednotlivých dílčích pohledávek, které vznikly v různých časových obdobích, a lze předpokládat, že jednotliví žalovaní v různých časových obdobích odpovídají rozdílně“.

Na tomto základě dospěl soud k závěru, že první žalovaný a právní předchůdce druhé žalované měli úpadek společnosti rozpoznat nejpozději do konce dubna 1998, tedy do konce měsíce následujícího po měsíci, v němž dle názoru soudu prvního stupně nastal úpadek. Jako jednatelé společnosti byli první žalovaný a právní předchůdce druhé žalované povinni podat návrh na prohlášení konkursu. Tuto svoji povinnost měli splnit bez zbytečného odkladu, čemuž dle názoru soudu prvního stupně odpovídá lhůta jednoho měsíce od okamžiku, v němž měli úpadek rozpoznat. Návrh na prohlášení konkursu tak měl být podán nejpozději do konce května 1998.

Soud proto dovodil, že první žalovaný ručí za závazky společnosti vzniklé mezi dnem, v němž byli první žalovaný a právní předchůdce druhé žalované povinni podat návrh na prohlášení konkursu na majetek společnosti (1. červnem 1998), a dnem, kdy z funkce jednatele první žalovaný odstoupil (17. lednem 2000), respektive, že druhá žalovaná ručí za závazky společnosti vzniklé mezi dnem, v němž byli první žalovaný a právní předchůdce druhé žalované povinni podat návrh na prohlášení konkursu

na majetek společnosti (1. červnem 1998), a dnem předcházejícím pracovní neschopnosti jejího právního předchůdce (20. prosincem 1999).

Rovněž třetí a čtvrtý žalovaný měli dle soudu úpadek společnosti rozpoznat, a to nejpozději do konce února 2000, tedy do konce měsíce následujícího po měsíci, v němž do funkcí jednatelů nastoupili. Také u nich pak soud dovodil, že třetí a čtvrtý žalovaný měli bez zbytečného odkladu podat návrh na prohlášení konkursu, a to nejpozději do jednoho měsíce od okamžiku, v němž měli úpadek rozpoznat. Návrh na prohlášení konkursu tak měli třetí a čtvrtý žalovaný podat nejpozději do konce března 2000.

Odtud soud uzavřel, že třetí a čtvrtý žalovaný ručí za závazky společnosti vzniklé mezi dnem, v němž byli tito žalovaní povinni podat návrh na prohlášení konkursu na majetek společnosti (1. dubnem 2000), a dnem předcházejícím dnu, v němž byl návrh na prohlášení konkursu podán (5. červnem 2000).

K odvolání všech žalovaných Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozhodnutím:

1) „změnil“ výrok I. rozsudku soudu prvního stupně (jen) tak, že ve vztahu mezi žalobcem a prvním žalovaným je dán nárok žalobce z titulu ručení prvního žalovaného za závazky společnost vzniklé mezi 1. červencem 1999 a 17. lednem 2000 (první výrok),
2) „změnil“ výrok II. rozhodnutí soudu prvního stupně (jen) tak, že ve vztahu mezi žalobcem a druhou žalovanou je dán nárok žalobce z titulu ručení druhé žalované za závazky společnosti vzniklé toliko mezi 1. červencem 1999 a 20. prosincem 1999 (druhý výrok),
3) potvrdil výroky III. a IV. rozsudku soudu prvního stupně (třetí výrok).

Odvolací soud konstatoval, že při posuzování okamžiku, v němž bylo možné požadovat po žalovaných podání návrhu na prohlášení konkursu, „je třeba přihlédnout ke skutečnosti, že společnost byla založena v únoru 1998 a teprve v této době počala rozvíjet činnost.“ Dle závěrů odvolacího soudu lze bezprostředně po zahájení činnosti společnosti těžko usuzovat na porušení povinnosti jednatelů podat návrh na prohlášení konkursu; první žalovaný a právní předchůdce druhé žalované si však úpadku společnosti museli být vědomi v době zpracování účetní závěrky za rok 1998, respektive nejpozději v době zpracování daňového přiznání za rok 1998. Proto odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně zčásti změnil, když stanovil, že první žalovaný a druhá žalovaná ručí toliko za závazky společnosti vzniklé po 30. červnu 1999.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalobce, první žalovaný, třetí žalovaný a čtvrtý žalovaný dovolání.

Přípustnost dovolání opírají žalobce a první žalovaný o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. prosince 2012 (dále jen „o. s. ř.“), namítajíce, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (uplatňujíce dovolací důvody podle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř.). Žalobce a první žalovaný proto navrhují, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Třetí a čtvrtý žalovaný přípustnost dovolání opírají o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a písm. c) o. s. ř. ve znění účinném do 31. prosince 2012, namítajíce, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (uplatňujíce dovolací důvody podle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř.). Třetí a čtvrtý žalovaný proto navrhují, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu, jakož i soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce odvolacímu soudu vytýká, že zkrátil časový úsek, v němž první žalovaný a druhá žalovaná ručí za závazky společnosti. Kdyby dle jeho názoru první žalovaný a právní předchůdce druhé žalované vykonávali své funkce řádně, nepotřebovali by k rozpoznání úpadku společnosti účetní závěrku, kterou navíc měli sestavit k 1. lednu 1999, nikoli až k 1. červenci 1999.

První žalovaný v dovolání namítá, že společnost fungovala relativně krátkou dobu a je tedy vyloučeno, aby po měsíci existence neměla více věřitelů a byla schopna okamžitě splácet své splatné závazky. Podotýká též, že funkci jednatele fakticky nikdy nevykonával. Dále zpochybňuje skutková zjištění týkající se úpadku společnosti, když uvádí, že účetní podklady, na jejichž základě byl učiněn závěr o úpadku společnosti, byly neúplné, použité metody jejich hodnocení byly nesprávné a nesprávné jsou taktéž vyvozené skutkové závěry. Nadto soudům obou stupňů vytýká, že nezohlednily očekávané výnosy společnosti, jakož i další (vnější) skutečnosti.

Třetí žalovaný soudům obou stupňů v rovině procesní vytýká, že porušily dispoziční zásadu, neboť aniž žalobce označil den, v němž měl být podán návrh na prohlášení konkursu, určily tento den samy.

Třetí žalovaný dále dovozuje, že pokud byli první žalovaný a právní předchůdce druhé žalované podle závěrů odvolacího soudu povinni rozpoznat úpadek společnosti až při zpracování účetní závěrky, je nezbytné použít totožnou úvahu též ve vztahu ke třetímu a čtvrtému žalovanému. Tedy dovodit, že také oni mohli úpadek rozpoznat až z účetní závěrky, což jejich ručení (vzhledem k datu vzniku jejich funkce) vylučuje.

Třetí žalovaný také namítá, že kdyby první žalovaný a právní předchůdce druhé žalované podali návrh na konkurs na majetek společnosti včas, třetí a čtvrtý žalovaný by ručit nemohli, neboť by se v době vzniku jejich funkcí již společnost v konkursu nacházela. V této souvislosti pak třetí žalovaný brojí proti závěru soudů obou stupňů, podle nějž první žalovaný a druhá žalovaná ručí toliko za závazky vzniklé před odstoupením prvního žalovaného z funkce jednatele, respektive přede dnem počátku pracovní neschopnosti právního předchůdce druhé žalované. Dle názoru třetího žalovaného by období, v němž první žalovaný a druhá žalovaná ručí za závazky společnosti, mělo skončit v totožném okamžiku, jako období, v němž mají za závazky společnosti ručit třetí a čtvrtý žalovaný.

Třetí žalovaný dále uvádí, že zavinění jednatele při porušení povinnosti podat bez zbytečného odkladu návrh na prohlášení konkursu na majetek společnosti, jež je předpokladem vzniku ručitelského závazku jednatelů, je dáno pouze tehdy, je-li statutární orgán při řešení úpadku společnosti pasivní (nečiní-li žádná opatření ke změně tohoto stavu).

Konečně pak třetí žalovaný namítá, že je na místě přiměřeně aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. září 2007, sp. zn. 29 Odo 1220/2005, uveřejněného pod číslem 33/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (který je veřejnosti dostupný – stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu vydaná po 1. lednu 2001 – na webových stránkách Nejvyššího soudu). Z něho dovozuje, že je nezbytné zkoumat, zda pohledávka žalobce byla přihlášena do konkursu, zda v konkursu byla uspokojena, případně v jaké výši.

Čtvrtý žalovaný v dovolání oběma soudům vytýká, že se nezabývaly tím, zda nároky žalobce existují. Zpochybňuje skutková zjištění týkající se úpadku společnosti, když uvádí, že účetní doklady, na jejichž základě byl závěr o úpadku společnosti učiněn, byly neúplné, respektive když zdůrazňuje, že směnky, jimiž společnost zajistila své závazky vůči obchodní společnosti GLOBAL MILK s. r. o., byly v účetních podkladech chybně zařazeny mezi splatné, což dle jeho mínění ovlivnilo závěry o úpadku společnosti. Čtvrtý žalovaný též poukazuje na to, že pokud byli první žalovaný a právní předchůdce druhé žalované povinni rozpoznat úpadek společnosti až při zpracování účetní závěrky za účetní období, je nezbytné totožnou úvahu aplikovat též ve vztahu ke třetímu a čtvrtému žalovanému. Soudu prvního stupně vytýká také to, že „konstatoval“ skutkový stav, který je v rozporu se závěry

znalce, když uvedl, že zmíněné směnky neměly vliv na předlužení společnosti.

Nejvyšší soud předesílá, že rozhodné znění občanského soudního řádu, podle kterého dovolání projednal a rozhodl o něm (do 31. prosince 2012), se podává z části první, čl. II bodu 7 zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Ačkoli odvolací soud formuloval první a druhý výrok svého rozhodnutí jako měnící, ve skutečnosti jimi - v rozsahu, ve kterém shledal nárok žalobce opodstatněným - potvrdil výroky I. a II. rozsudku soudu prvního stupně; ve zbývajících částech pak výroky I. a II. (fakticky) změnil tak, že žalobu v tomto rozsahu zamítl (což však ve výroku rozsudku nikterak nevyjádřil). Dovolání žalovaných proto mohou být přípustná jedině podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Dovolání jsou přípustná dle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť odvolací soud rozhodl ve věci mezitímním rozsudkem v rozporu s ustálenou judikaturou.

Vzhledem k tomu, že všichni dovolatelé uplatňují pouze dovolací důvody podle § 241a odst. 2 o. s. ř., shledává Nejvyšší soud nadbytečným zabývat se tím, zda je dovolání žalobce přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., což by mělo význam jen ve spojení s dovolacím důvodem podle § 241a odst. 3 o. s. ř. (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. října 2014, sp. zn. 29 Cdo 1586/2012).

Pro posouzení projednávané věci jsou významná zejména tato ustanovení:

Podle § 193 odst. 2 obch. zák., ve znění zákona č. 142/1996 Sb., účinném do 31. prosince 2000 (pro věc rozhodném), je představenstvo povinno podat bez zbytečného odkladu příslušnému soudu návrh na prohlášení konkursu na společnost, jestliže jsou splněny podmínky stanovené zvláštním zákonem. Zaviněné porušení této povinnosti členem představenstva má za následek jeho ručení za závazky společnosti, které vznikly po dni, kdy představenstvo povinnost porušilo.

Podle § 135 odst. 2 obch. zák., ve znění zákona č. 142/1996 Sb., účinném do 31. prosince 2000 (pro věc rozhodném), se ustanovení § 193 odst. 2, § 194 odst. 2 první věta, odst. 4 až 7 a § 196a použijí obdobně (i pro jednatele společnosti s ručením omezeným).

Podle § 152 odst. 2 o. s. ř. má být rozsudkem rozhodnuto o celé projednávané věci. Jestliže to však je účelné, může soud rozsudkem rozhodnout nejdříve jen o její části nebo jen o jejím základu.

Již v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. března 1995, sp. zn. 11 Co 502/94, uveřejněném pod číslem 44/1996 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 44/1996“), byl formulován a odůvodněn závěr, podle něhož mezitímním rozsudkem (§ 152 odst. 2 o. s. ř.) může být rozhodnuto pouze o základu projednávané věci, nikoli jen o dílčí sporné právní otázce, týkající se uplatněného žalobního návrhu.

O základu věci (tzv. mezitímním rozsudkem) ve smyslu § 152 odst. 2 věty druhé o. s. ř. soud rozhoduje zejména v komplikovanějších sporech, kde je z hlediska rychlosti a hospodárnosti řízení praktické vyřešit nejprve, zda je dán základ nároku, a až na takto ustaveném základě se zabývat (mnohdy složitou) otázkou určení jeho výše. Platí přitom, že mezitímním rozsudkem musí být rozhodnuto o celém základu projednávané věci; základem projednávané věci se přitom rozumí posouzení všech otázek vyplývajících z uplatněného nároku s výjimkou okolností, které se týkají výše nároku (srov. např. R 44/1996, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. června 2000, sp. zn. 24 Cdo 1247/98, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 10, ročník 2000, pod číslem 115, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. března 2008, sp. zn. 25 Cdo 1905/2005, uveřejněný pod číslem 8/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Rozhodnutím o základu věci není řešení předběžné otázky pro rozhodování o věci samé (viz Rozbor a zhodnocení úrovně soudních rozhodnutí

v občanském soudním řízení u soudu prvního stupně ze dne 23. listopadu 1967 sp. zn. Prz 36/67, uveřejněný ve Sborníku Nejvyššího soudu o občanském soudním řízení a řízení před státním notářstvím I, S. P. 1974, s. 116).

Má-li být posouzeno, zda členové statutárního orgánu kapitálové společnosti ručí podle § 193 odst. 2 obch. zák., musí být nejprve postaveno najisto, zda byli povinni podat (bez zbytečného odkladu) návrh na prohlášení konkursu na majetek společnosti, respektive zda tuto svoji povinnost zaviněně porušili. Nezbytné však je zkoumat také to, zda v době, kdy členové statutárního orgánu kapitálové společnosti měli ručit za závazky společnosti, nějaké závazky společnosti vznikly. Z podstaty institutu ručení (jeho akcesority) totiž vyplývá, že ručitelský vztah může být založen pouze tehdy, existuje-li pohledávka, za níž je ručení převzato či zákonem založeno; a naopak, že není-li dán závazek „přímého“ dlužníka, nemůže existovat ani závazek ručitele. Proto, má-li být mezitímním rozsudkem deklarována existence ručitelského závazku, musí být zjištěno, že existuje i závazek dlužníka, který měl být ručením zajištěn; ve vztahu k § 193 odst. 2 obch. zák. tak musí být zjištěno, že existuje závazek společnosti vzniklý poté, co členové statutárního orgánu společnosti zaviněně porušili povinnost podat návrh na prohlášení konkursu na majetek společnosti.

V projednávané věci soud prvního stupně rozhodl formou mezitímního rozsudku, aniž by zkoumal, zda v projednávané věci existují závazky společnosti vzniklé po dni, kdy jednatelé porušili svoji povinnost podat bez zbytečného odkladu návrh na prohlášení konkursu na majetek společnosti. Ani odvolací soud v tomto směru skutková zjištění nijak nedoplňoval.

Bez (předběžného) závěru o tom, zda tu jsou závazky společnosti vůči žalobci, které vznikly po dni, kdy jednatelé porušili povinnost podat na prohlášení konkursu na majetek společnosti, však v projednávané věci není možné uzavřít, že je dáno ručení žalovaných. Z totožného důvodu pak nebylo možné ve věci rozhodnout mezitímním rozsudkem; jak rozhodnutí soudu prvního stupně, tak rozhodnutí odvolacího soudu jsou rozhodnutími toliko o několika dílčích sporných právních otázkách, nikoli rozsudky o celém základu projednávané věci (tj. o všem, co nelze podřadit pod pojem „výše uplatněného nároku“). K nemožnosti vyjádření posouzení předběžné otázky formou výroku soudního rozhodnutí dále srov. závěry rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 9. července 1965, sp. zn. 4 Cz 94/65, uveřejněného pod číslem 61/1965 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů.

Protože právní posouzení věci odvolacím soudem co do řešení otázky předpokladů pro rozhodnutí věci mezitímním rozsudkem není správné, Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu, a spolu s ním ze stejných důvodů i rozsudek soudu prvního stupně, podle § 243b odst. 2 věty za středníkem a odst. 3 o. s. ř. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první o. s. ř.).

V další fázi řízení soud prvního stupně neopomene, že podle § 1 odst. 2 věty první zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (lhostejno, zda ve znění účinném do 31. března 1998, do 30. dubna 2000 nebo od 1. května 2000), jsou předpoklady úpadku ve formě platební neschopnosti mnohost věřitelů a objektivní neschopnost plnit své splatné závazky. Pro stanovení toho, zda se společnost nachází v platební neschopnosti, zásadně není rozhodující míra cizích zdrojů jejího financování, nýbrž pouze to, zda je dlouhodobě schopna plnit splatné závazky vůči svým věřitelům. Přestože obchodní společnosti po svém založení zpravidla bezprostředně negenerují zisk a jejich chod je zpočátku financován z cizích zdrojů, nejde o kritéria, která by byla při posuzování jejich úpadku relevantní (stejně jako nejsou relevantní ani jejich očekávané výnosy) [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. září 2003, sp. zn. 29 Odo 564/2001, uveřejněné pod číslem 83/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek]. Při řešení otázky vlivu absence účetní závěrky na včasnost podání návrhu na konkurs pak odvolací soud nepřehlédne závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2010, sp. zn. 29 Cdo 2683/2008, uveřejněného v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročníku 2012, pod číslem 70.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Nepoctivý záměr (exkluzivně pro předplatitele)
- Zemědělská půda
- Zastoupení
- Veřejné zakázky
- Vázanost rozhodnutím soudu
- Pracovní smlouva
- Odstoupení od smlouvy (exkluzivně pro předplatitele)
- Péče o zdraví (exkluzivně pro předplatitele)
- Pohledávka (exkluzivně pro předplatitele)